

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 198 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2020 r. – Arbuzow / Rada**(Sprawa T-267/20)**

(2020/C 222/34)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Serhij Arbuzow (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: adwokat M. Mleziva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2020/373 z dnia 5 marca 2020 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/370 z dnia 5 marca 2020 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽²⁾ w zakresie, w jakim akty te dotycząca skarżącego;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej jej własnymi kosztami postępowania, a także kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji

- skarżący uzasadnia swoją skargę między innymi tym, że przy przyjmowaniu decyzji Rady (WPZiB) z dnia 4 marca 2019 r. ⁽³⁾ Rada Unii Europejskiej nie działała z należytą starannością, gdyż przed przyjęciem zaskarżonej decyzji nie wzięła pod uwagę twierdzeń skarżącego ani przedstawionych przez niego dowodów, które świadczą na jego korzyść, a opierała się co do zasady na zwięzłym streszczeniu sporządzonym przez prokuraturę generalną Ukrainy i nie zażądała informacji uzupełniających o przebiegu dochodzenia na Ukrainie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa własności przysługującego skarżącemu

- skarżący twierdzi w tym względzie, że ograniczenia, które zostały na niego nałożone, są nieproporcjonalne i zbędne oraz naruszają gwarancje prawnomiędzynarodowej ochrony przysługującego mu prawa własności.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego zagwarantowanych mu przez Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

- skarżący twierdzi w tym względzie, że nałożenie na niego ograniczeń naruszyło jego prawo do rzetelnego procesu sądowego, do domniemania niewinności, prawo do obrony, a także do ochrony własności prywatnej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 71, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. 2020, L 71, s. 1.

⁽³⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2019/354 z dnia 4 marca 2019 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2019, L 64, s. 7).

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2020 r. – Pszonka / Rada

(Sprawa T-268/20)

(2020/C 222/35)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Artem Wiktorowycz Pszonka (Kramatorsk, Ukraina) (przedstawiciel: adwokat M. Mleziva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2020/373 z dnia 5 marca 2020 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/370 z dnia 5 marca 2020 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽²⁾ w zakresie, w jakim akty te dotycząca skarżącego;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej jej własnymi kosztami postępowania, a także kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji

- skarżący uzasadnia swoją skargę między innymi tym, że przy przyjmowaniu zaskarżonej decyzji Rada Unii Europejskiej nie działała z należytą starannością, gdyż przed przyjęciem zaskarżonej decyzji nie wzięła pod uwagę twierdzeń skarżącego ani przedstawionych przez niego dowodów, które świadczą na jego korzyść, a opierała się co do zasady na zwięzłym streszczeniu sporządzonym przez prokuraturę generalną Ukrainy i nie zażądała informacji uzupełniających o przebiegu dochodzenia na Ukrainie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa własności przysługującego skarżącemu

- skarżący twierdzi w tym względzie, że ograniczenia, które zostały na niego nałożone, są nieproporcjonalne i zbędne oraz naruszają gwarancje prawnomiędzynarodowej ochrony przysługującego mu prawa własności.